

РЕШЕНИЕ

№ 3628

гр. София, 28.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 18.06.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева и при участието на прокурора Смолички, като разгледа дело номер **4169** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Н. П., гражданка на Р. А. срещу решение № 64 от 26.01.2012 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващата.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, като издадено в нарушение на материалния закон и при съществени процесуални нарушения. Едновременно с това жалбоподателката твърди, че при връчването на оспорения акт не е спазена процедурата по чл. 76 от ЗУБ, поради което жалбата й следва да се счита подадена в срок. Искане се отмяната на обжалваното решение и връщане на преписката за ново произнасяне на председателя на ДАБ по молбата за закрила на Н. П..

Ответната страна – председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството е образувано във връзка със задължителните указания, дадени с

решение № 5424 от 30.11.2011 г. по адм. дело № 8362/2011 г. по описа на АССГ, 10 състав. Подадена е молба за предоставяне на статут с рег. № 1762 от 29.07.2010 г. до ДАБ при МС от Н. П., от женски пол, родена на 08.07.1968 г., в [населено място], А., гражданка на А., арменка по народност, вероизповедание - арменско – григориянско, семейно положение – разведена, ЛНЧ [ЕГН]. Кандидатката е потвърдила искането си с молба вх. № 7162 от 13.09.2011 г. на РПЦ С.. Личните ѝ данни са потвърдени въз основа на декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ.

Напуснала е легално А. на 28.07.1999 г. заедно със съпруга си и малолетните ѝ деца В. К., [дата на раждане] и С. К., [дата на раждане] В РБ пристига на 30.07.1999 г. легално придружена от съпруга си А. К. и двете си деца.

Настоящата молба е четвърта по ред и се явява последваща по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ.

По първата молба за закрила с вх. № 1937 от 10.08.1999 г. председателят на Агенцията за бежанците е отказал предоставянето на бежански статут на Н. П. със съпруга и децата си – В. и С. К. с решение № 2129 от 24.02.2000 г. Д решение № 7552 от 11.02.2001 г. Върховният административен съд, трето отделение отхвърля жалбата на Н. П. срещу цитираното решение на председателя на АБ.

С молба вх. № 1213 от 08.04.2003 г. Н. П. е поискала закрила за втори път. С решение № 343 от 19.04.2003 г. на интервюиращ орган при ДАБ е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на Н. П. и нейните деца В. и С. К.. С решение от 24.11.2003 г. по адм. дело № 414/2003 г. по описа на Софийски окръжен съд е отхвърлена жалбата на Н. П. лично за себе си и като законен представител на В. К. и С. К. срещу решение № 343 от 09.04.2003 г. на интервюиращ орган в РПЦ С. на ДАБ при МС.

За трети път лицето е поискало предоставянето на закрила с молба вх. № 1745 от 24.07.2006 г. С решение № 173 от 25.07.2006 г. интервюиращ орган в РПЦ С. при ДАБ е прекратил производството за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. С решение № 37 от 18.02.2008 г. по адм. дело № 452/2006 г. по описа на Софийски окръжен съд, ГО е отхвърлена жалбата на Н. П., лично за себе си и като законен представител на В. К. и С. К., граждани на А. срещу решение № 173 от 25.07.2006 г. на интервюиращ орган при ДАБ при МС.

В настоящото четвърто по ред производство с решение № УП – 150 от 15.09.2011 г. интервюиращ орган при ДАБ – МС е отхвърлил молбата на Н. П. за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на основание чл. 70, ал. 1, т. 1 вр. чл.13, ал. 1, т. 5 от ЗУБ.

С решение № 5424 от 30.11.2011 г. по адм. дело № 8362/2011 г. по описа на Административен съд София град, I отделение, 10 състав е обявена нищожността на решение № УП – 150 от 15.09.2011 г. на интервюиращ орган при ДАБ – МС, като преписката е изпратена на председателя на ДАБ за разглеждане и произнасяне по молба вх. № 1762 от 29.07.2010 г. в рамките на производство по общия ред.

В проведеното интервю на 13.09.2011 г. лицето заявява, че липсват новонастъпили обстоятелства от съществено значение за личното ѝ положение или относно държавата ѝ по произход от вече изложените по време на предишните производства. Не иска да се завърне в А., тъй като в РБ са семейството ѝ, като децата ѝ са започнали училище в Б.. В момента синът ѝ В. К. се е записал първа година студент в ТУ, а дъщеря ѝ С. завършва 12 –ти клас. В интервюто от 11.01.2012 г. заявява, че не иска да се връща в А. заради сина си, тъй като не е отбил редовната си военна служба и може

да бъде изпратен на Н. К., както и може да бъде арестуван. Поддържа, че ако се върне в А., ще бъде подложена на домашно насилие от мъжа си, който не признава развода. Твърди, че в момента живее с български гражданин и че се занимава с отглеждане на малки деца и че се е интегрирала в българското общество.

Производството е приключило с решение № 64 от 26.01.2012 г. на председателя на ДАБ при МС, с което е прието, че лицето не отговаря на материалноправните предпоставки по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, I отделение, IV състав направи следните правни изводи:

Съдът намира, че връчването на оспорения административен акт е осъществено на 12.04.2012 г. съгласно молба от Н. П., адресирана до председателя на ДАБ. Не е спазена процедурата за връчване на обжалваното решение по чл. 76 от ЗУБ. Видно от съдържанието на решението върху него е отразено, че се счита връчено на 13.03.2012 г., като няма положен подпис от кандидата за закрила. Установява се, че на адреса на молителката – [населено място], [улица], [жилищен адрес] е изпратено препоръчано писмо с обратна разписка, като в него е посочено, че се изпраща „рег.№ 1762 от 06.01.2012 г. – покана”. Писмото се е върнало в цялост с отбелязване, че „пратката не е потърсена от получателя” на 01.02.2012 г. До Н. П. е изпратено второ писмо с обратна разписка на същия адрес, в който е отразено, че същото се отнася до съобщение по чл. 76 рег. № 1762 от 13.02.2012 г. Писмото е върнато с отбелязване „пратката не е потърсена от получателя” с печат от 14.04.2012 г. (л. 30 от делото).

Нормата на чл. 76, ал. 1 от ЗУБ предвижда, че препис от решението се връчва на чужденеца търсец закрила, като съгласно ал. 3 ако решението не бъде връчено в 14-дневен срок от издаването му, на чужденеца се изпраща съобщение с обратна разписка. При невявяване в 7-дневен срок от получаване на съобщението с обратната разписка решението се счита за връчено. Според ал. 5 на чл. 76 от ЗУБ ако съобщението с обратната разписка се върне в ДАБ поради невъзможност за връчване, решението се счита за връчено. За да се приложи посочения начин за връчване в чл. 76, ал. 5 от ЗУБ, на първо място е необходимо да се пристъпи към лично връчване на акта на кандидата за закрила съгласно ал. 1 и ал. 2. В случая липсват данни по преписката тази процедура да е била изчерпана. Видно от доказателствата по преписката (напр. молба рег. № 6478 от 19.12.2011 г., прил. на л. 44 от делото) административният орган е разполагал с телефонен номер на чужденката, с който е могъл да осъществи контакт с цел лично връчване на оспореното решение, а очевидно тази възможност не е била използвана. Отделно от това за да се приеме, че е налице връчване по чл.76, ал. 5, то е задължително в съобщението с обратна разписка да бъде надлежно описано решението, което следва да бъде връчено. В случая видно от приложените 2 бр. съобщения с обратни разписки е посочено, че се изпращат „покана рег. № 1762 от 06.01.2012 г.” и „покана рег. № 1762 от 13.02.2012 г.”, а обжалваният административен акт е решение № 64 от 26.01.2012 г. Не може да се приеме, че с посочените писма действително е изпратено съобщение за издаденото от председателя на ДАБ решение. От друга страна, съдът констатира, че при изпращане на второто съобщение с обратна разписка е положен печат 13.03.2012 г., но върху известието за доставяне, върнато с отметка „пратката не е потърсена от получателя” е положен печат с дата 14.04.2012 т. (л. 30 от делото), т.е. не може да се приеме, че оспореното решение е надлежно връчено при условията на чл. 76 от ЗУБ на 13.03.2012

г., както е отразено в същото. Доколкото е установено по категоричен начин, че препис от решението е надлежно връчено лично на кандидата за закрила на 12.04.2012 г. съгласно молбата, приложена на л. 26 от делото, следва да се приеме, че 14-дневният срок за оспорването му пред АССГ е започнал да тече на 13.04.2012 г. и е изтекъл на 26.04.2012 г. Жалбата до съда срещу решение № 64 от 26.01.2012 г. е подадена чрез ДАБ с вх. № 1762 от 24.04.2012 г., т.е. спазен е срокът за обжалване на административния акт пред компетентния съд. Жалбата е процесуално допустима, но разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗУБ – председателя на ДАБ – МС, който е овластеният от закона орган да вземе решение за отказ да бъде предоставен статут по чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ.

При издаването му е спазена предвидената в закона писмена форма и не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ.

Съдът намира, че оспореното решение е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

Правилен е изводът на административния орган за липсата на материалноправните предпоставки за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно цитираната разпоредба статут на бежанец в РБ се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В конкретния случай оспорващата не прави твърдения за осъществено спрямо нея преследване по смисъла на чл. 8 от ЗУБ. Същата обосновава нежеланието си да се завърне в Р. А. поради личен, семейно - битов проблем, тъй като изразява опасението си, че бившият ѝ съпруг ще упражни домашно насилие върху нея. Другата изтъкната причина, че синът ѝ ще бъде принуден да отбие редовната си военна служба и може да бъде арестуван също не попада в приложното поле на ЗУБ и Женевската конвенция от 1951 г. Жалбоподателката не заявява дискриминационни или други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване, като липсват заявени от нея опасения за нейната сигурност и правата ѝ по причини, изброени в чл.8, ал.1 от ЗУБ – раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване” е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост. В процесния случай липсват такива обективни белези, за да се приеме, че е налице осъществено спрямо чужденката преследване.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут спрямо чужденеца по чл. 9 от ЗУБ съдът намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от ЗУБ предвижда, че

тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

Не са налице основания за предоставяне на хуманитарен статут, доколкото лицето не е било принудено да напусне Р. А. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, както и не се установяват тежки посегателства спрямо личността, както и изтезание или нечовешко или унижително отнасяне. Не е налице и хипотезата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Видно от справка № 3733 от 27.07.2011 г. на дирекция „ЕВМДЕБФ“ при ДАБ в А. няма данни за груби нарушения на човешките права; Конституцията и законите на страната гарантират основните права и свободи и тяхното равноправие пред закона; свободата на религията е гарантирала и това право се спазва и защитава от държавата; етническите малцинства не са дискриминирани. Аналогични данни се съдържат и в представената в рамките на съдебното производство справка рег. № 2096 от 19.04.2012 г. Следователно, ситуацията в Р. А. се характеризира като спокойна, гарантираща упражняването на основните права на нейните граждани, като липсват данни за наличие на вътрешен въоръжен конфликти или други актове на насилие, осъществявани спрямо цивилното население.

Не е приложима и нормата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, съгласно която хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. Престоят на жалбоподателката за дълъг период от време на територията на страната (от 1999 г. насам) не съставлява обстоятелство, което да обуслови предоставянето на субсидиарна закрила под формата на хуманитарен статут. Нормата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ следва да се тълкува във връзка с останалите разпоредби на чл. 9 от ЗУБ и същата урежда такива причини, стоящи извън волята на конкретното лице, от които да може да се направи предположение, че правата, живота и сигурността на лицето се явяват застрашени (засегнати) в държавата му по произход. Такива обстоятелства не се сочат от молителката, като фактът, че тя и децата ѝ се намират в РБ от 1999 г. също не обосновава извода за основателност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут. В тази връзка следва да бъде посочено, че оспорващата може да уреди пребиваването си на територията на РБ по реда и условията на ЗЧРБ.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия съобразно заявеното в молбата за закрила. Следователно, не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата на Н. П., гражданка на А. следва се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. П., гражданка на Р. А. срещу решение № 64 от 26.01.2012 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващата.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: